

ကလျာ
ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ

ပြည်သူ့အကျိုး

အခန်းတစ်

ခြံထဲမှာ စံပယ်တွေလှိုင်နေသည် ...

စီးပွားဖြစ် စိုက်ပျိုးထားခြင်း ဖြစ်၏။ စံပယ်ပင်ငယ်များ စွာ စုပေါင်း အုံထားသည့် စံပယ်ရုံ ချည်း ဆယ့်နှစ်ရံရှိသည် ။

တစ်သက်လုံး ခြံစိုက်စားလာသော 'ဦးဘခင်' ၏ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် စံပယ်ရုံတိုင်းမှာ လတ်ဆတ်လန်းဆန်းသော အရွက်ဖားဖားကြီးများက စိမ်းညို ထောင်မော့နေကြသည် ။

ရွက်ချင်းဆက်နေသည့် စံပယ်ရုံတစ်ပြင်လုံးမှာ ပွေးပွေးဆွတ်နေသော စံပယ်ငုံတို့ က နံနက်ဦး မှာ ပွင့်အာနေကြပြီ။ အပွင့်တိုင်းကြီးမားပြန့်ကားနေသဖြင့် အစိမ်းရင့်ပေါ်မှာ အဖြူဆွတ်ဆွတ် အရောင်က ပိုမိုတောက်ပနေပေသည် ။

"မွေးလိုက်တာဗျာ၊ တစ်ခန်းလုံးကို သင်းနေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ တိုးဆင်းလာကြည့်တာ"

အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်လေး ပေါက်စလေးတစ်ယောက်။

"မောင်လေးက တိုက်သစ်ကြီးကို ပြောင်းလာတာလားဟင်"

"ဟုတ်တယ်၊ တိုးတို့ မနေ့ကမှ ပြောင်းလာကြတာ"

"ဪ ..."

စံပယ်ပန်းများကို ဆက်တိုက်ရင်းက ကောင်လေးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လေး။ အသားလေးကတော့ ဖွေးနေအောင်ဖြူသည်။ ။ နှာခေါင်း ချွန်ချွန်၊ မျက်ခုံးကောင်းနှင့် ပြုံးနေ သည့် မျက်နှာလေးက ချစ်စရာ။

"မမနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်"

"စံပယ်လှိုင်"

"ဟုတ်လို့ လားဗျ"

"ဟာ ... နာမည်ပဲ ဘာလို့ ညာပြောရမှာ လဲ"

"ဒါဆို နာမည်နဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ၊ အဲဒီနာမည်ကို ဘယ်သူပေးတာလဲဟင်"

"အမေ"

"မမကို ခုလို စံပယ်တွေ လှိုင်လှိုင်ပွင့်တဲ့ အချိန်မှာ မွေးလို့ ပေးတဲ့ နာမည်ပဲဖြစ်မယ်နော် ဟုတ် လားဟင်"

ကောင်လေးကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အတွေးအခေါ် ကောင်းလှသော ကလေးလေးပါလား ...။

သူပြောသလိုပင် စံပယ်လှိုင်ကို မွေးတဲ့ မနက်က ဘယ်သူမှ စံပယ်ပန်း မရူးအားကြ၊ တစ်ခြံ လုံး စံပယ်တွေဖွေးပြီး၊ မွေးပြီး လှိုင်နေလို့ အမေကိုယ်တိုင် စံပယ်လှိုင်လို့ ပေးခဲ့တဲ့ အမည်ဖြစ်ကြောင်း ဒီကလေးကြုံတွေ့တတ်နေပါလား ...။

"မမ စံပယ်လှိုင်"

သူက သံဆူးကြိုး၏ ဟိုမှာ ဘက်က လှမ်းခေါ်ပြီး လက်ကလေးတစ်
ဘက် ထုတ်ကမ်း၍ ...

"တိုးကို စံပယ်တစ်ဆုပ်လောက် ပေးပါနော်"

သူဌေးသားဆိုပြီး ရင့်သီးဟန်နှင့် ရောင်းစမ်းပါဟု ငွေစကားမပြော
လေသော ကောင်လေး၏ လက်တွင်းသို့ စံပယ်တစ်ဆုပ်ကြီး ထည့်ပေး
လိုက်ပြီး ...

"မောင်လေးနာမည်က တိုးတဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ဗျ၊ တိုးဆိုတာ ခွေးတိုးပေါက်၊ ကြွက်တိုးပေါက်ဆိုပြီးလည်း
ပြောနေကြတာပဲ"

စံပယ်လှိုင်းက ရယ်မောရင်း ...

"တိုး တစ်လုံးတည်းလား"

"ကျောင်းနာမည်က တိုးလွင်ဦး ပါ"

"နာမည်က လှသားနဲ့ ဦးဆိုလည်း ကောင်းတာပဲ"

"ဦးဆိုတာက အခု ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ အသက်ကြီးမှ 'ဦး'လို့ ခေါ်လို့
ကောင်းမှာ ။ အဲဒီ အချိန်ကျတော့လည်း ဦးလို့ ခေါ်တဲ့ သူ ပေါ်ချင် ပေါ်
လာဦးမှာ ပေါ့နော် မမစံပယ်လှိုင်း"

ပထမဆုံး စတင်တွေ့ရသည့်နေ့ကပင် တိုး ဆိုသော ကောင်လေးသ
ည် နောင်တစ်ချိန်၌ ဦးအဖြစ် ခံယူချင်သော စကားတစ်ရပ်ကို ပြောဆိုခဲ့
ပေသည် ။ 'ဦး'ဆိုသည် မှာ လည်း စံပယ်လှိုင်းနှင့် သက်ဆိုင်ပတ်သက်
လာလေမည် ဟူသည် ကိုလည်း တွေးစရာအဖြစ်ပင် မတွေးမိခဲ့ ...။

"စံပယ်ပန်းပေးတာ ကျေးဇူးပဲမမ၊ တိုးရဲ့ စာကြည့်စားပွဲမှာ ထားပြီး

စားသွားကျက်ဦးမယ် နော်"

"ကောင်းပြီတိုး၊ နောက်လိုချင်လည်း လာယူနော်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မမစံပယ်လှိုင်"

အခန်းနှစ်

"ဟဲ့ ... မုန့်တွေက များ လှချည်လား၊ နင်သွားတောင်းသလား"

"ဟာ ... အမေကလည်း သူတောင်းစားမှ မဟုတ်တာ၊ တောင်းပျံ့မလား"

"အေးလေ၊ နင့်အမေ မေးပုံကလည်း "

"ကောင်လေးက သူ့ဟာသူ လာပေးတာပါ။ သူ့မွေးနေ့အတွက် မွေးနေ့ကိတ်တွေ လာပေးကြ တဲ့ အထဲက ပေးတာတဲ့ ... သမီးဆီကလည်း စံပယ်ပန်းတွေ လာလာတောင်းနေတာပဲ"

"ကောင်လေးက နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်းလေး၊ မိန်းမလျာလေးကျနေတာပဲ"

အမေ 'ဒေါ်အေးမေ' ၏ ဝေဖန်စကား ...။

စံပယ်လှိုင်တို့ က မိသားစုသုံးယောက်တည်းသာ ...။

အဖေက ခြံလုပ်ငန်းကို ဝါသနာကြီးစွာ၊ ဝီရိယကြီးစွာ လုပ်ကိုင်တတ်သည် ။ အိမ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရသည် ထက် ခြံထဲမှာ ပေါင်းသင်မြက်ရှင်း၊ အပင်မျိုး၊ အပင်ခွဲ၊ ဆေးဖြန်း စသည် တို့ ကို ပိုမို၍ လုပ်ချင်နေတတ်သော အဖေပါပေ။

အမေကတော့ ရောဂါသည် ၊ သူ့တွင် ရှိနေသော ရောဂါကိုလည်း မြ

တ်နိုးစွာ လက်ခံနေတတ်သူ ပါ။

"မနေ့ကမှ တော်သေးတယ်။ ဒီနေ့ ပိုပြီး နေမကောင်းဘူး၊ မနေ့က ထက် အသက်ရှူပိုကျပ် တယ်"

ဆိုသောစကားကို အမေ တစ်နေ့ကလည်း ပြောခဲ့သည် ။ မနေ့ကလည်း ပြောသည် ။ နေ့စဉ် ပြောနေတတ်သော အမေ ...။

အမေ့ရောဂါက မစိုးရိမ်ရ၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ပါလာသော ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါဖြစ်သည် ။ အလုပ်လည်း ကောင်းစွာ မလုပ်နိုင်ရှာ။

အမေ့ကို အဖေနှင့် စံပယ်လှိုင်တို့ က ခွင့်လွှတ်ထားကြသည် ။ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာဖြင့် ဘာအလုပ် မှ မလုပ်စေရ။

အဖေက ခြံစိုက်ပြီး စီးပွားရှာသည် ။ စံပယ်လှိုင်က ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော် အိမ်အလုပ် အကုန်လုံးလုပ်။

မနက် လေးနာရီခွဲလောက် ထပြီး တစ်ခြံလုံးက စံပယ်တွေခူး ...

ဒီသို့ပင် ချမ်းသာခြင်း၊ ပြည့်စုံခြင်းများ မရှိသော်လည်း မိသားစုသုံး ယောက် ဝလင်အောင်စား ပြီး အေးငြိမ်းစွာနေထိုင်ရပါလေသော စံပယ်လှိုင်တို့ မိသားစုလေးပါ။

ခြံက ဧကဝက်ရှိသည် ။ ခြံ၏ နောက်ဘက်နားတွင် စံပယ်လှိုင်တို့ နေခွင့်ရသော အိမ်ငယ်လေး တစ်လုံးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည် ။

"ကိုဘခင် တို့ လည်း တိုက်မဆောက်နိုင်သေးဘူး၊ ကြာဦးမှာ ပါ။ ပစ္စည်းစုရဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် ခြံထဲမှာ လာနေပေးပါ"

ဦးဘခင် ငယ်စဉ်ကပင် ရင်းနှီးယုံကြည်ခံခဲ့ရသော ဤမြေပိုင်ရှင် ဦး

အောင်ဟိန်းက အပ်နှံ သဖြင့် ဦးဘခင်တို့ မိသားစု ဤဝင်ဒါမီယာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။ အစက ဘောက်ထော်မှာ ဦးဘခင်၏ ညီ မိသားစုနှင့် တွဲနေပြီး ခြံပဲလုပ်စားကြသည်။ ။ ဂေါ်ဖီ၊ ဆလတ်ရွက်၊ ပဲသီး စသော ရာသီ သီးနှံများကို ကိုယ်တိုင် ထမ်းပို့ရသဖြင့် ပင်ပန်းလှချေသည်။ ။

ယခုတော့ ဤခြံမှာ စံပယ်ရုံနှင့်ပင် မိသားစုစားလောက်နေပါ၏။ ရေပိုက်သွယ်ပြီးသားရှိ၍ လည်း ဘောက်ထော်မှာ လို တွင်းမှ ရေငင်မ နေရ။

ထွက်သမျှ စံပယ်ပန်းများကိုလည်း ဝယ်သူက အဆင်သင့်။ စံပယ်ပွင့်များ ရာရေနှင့် ရောင်းချ ရုံသာ။

ခြံထောင့်မှာ အုတ်ပုံတစ်ပုံက သစ်ပင်လေးများ ပင်ပေါက်နေအောင် အသက်ရှည်ခဲ့လေပြီ။

နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးစာ ပစ္စည်းရပြီး တိုက်ကြီးပြီးခါမှ သူတို့ ဤခြံမှ ဖယ်ပေးရမည်ထင် သည်။ ။ သုံးလေးနှစ်တော့ ကြာလိမ့်ဦးမည်ပင်။ တိုက်ပိုင်ရှင် ပြောင်းလာလျှင်လည်း သူတို့ ကို ဆက် လက်၍ ထားချင် ထားမလား မပြောနိုင်သေး။

"ဟ အေးမာ ကိတ်မုန့်တွေ စားလှသည်လား၊ တော်ကြာ ရင်ကျပ်နေ ဦးမယ်"

"တော်ကလည်း ...၊ ဒါမျိုးက ဝယ်စားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ...၊ အလကားရတုန်း စားရတာ၊ ကျပ်ကျပ်တော် ဆေးသောက်ယူမယ်"

"ကောင်းကွာ၊ သူကြိုက်တာဆိုရင် ဆေးသောက်ယူမယ်၊ မကြိုက်တာဆိုရင် မစားဝံ့ပါဘူး တော် ..."

"ကိုဘခင် ရှင်နော်"

အဖေက အမေ့ကို စပြီး တဟားဟား ရယ်မောလျက် ခြံထဲ ဆင်းသွားတော့သည်။ ။

"ဟိုဘက်တိုက်ကြီးကို ပြောင်းလာတာ သူဌေးတွေထင်တယ်နော် သမီး"

"ဒီတိုက်ကြီးဝယ်ပြီး ပြောင်းလာပါတယ်ဆိုမှ ချမ်းသာလို့ ပေါ့ အမေ ရာ"

"မိသားစု ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ"

"တိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးရယ်၊ သူ့အဖေနဲ့ အမေရယ် ဒါပဲ၊ အိမ်ဖော် တွေတော့ ပါတာပေါ့"

"မိသားစုက သုံးယောက်တည်းပေါ့"

"အင်း"

"အခြွေအရံတွေကတော့ အများကြီးပါလား၊ ကားကလည်း နှစ်စီး တောင်မြင်တယ်"

"သူတို့ ကုသိုလ်နဲ့ သူတို့ ပေါ့ အမေရာ"

စံပယ်လှိုင် အမေ့နားမှ ထလာသည်။ ။ နက်ဖြန် စံပယ်ကုံးများ သီဖို့ အတွက် ကြိုးစလေးများ ဖြတ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်တိုလေးနှင့် တိုက်ထား ရဦးမည်။ မြန်မာဖြစ် အပ်ချည်များက ပြတ်တတ်၍ ခပ် တောင့်တောင့် လေး ဖြစ်နေလျှင် သိ၍ လွယ်ကူရန်ပါ ...။

အမေတော့ ကိတ်မုန့်များ စားပြီး အိပ်ရန် ပြင်ဆင်နေလေပြီ ...။

အဖေက ခြံထဲမှ သူ့သစ်ပင်လေးများကြားမှာ အေးငြိမ်းရွှင်ပျစွာ အ

လုပ်လုပ်နေပါ၏။

ပြည့်စုံကြွယ်ဝခြင်းကင်းသော်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်ရသော သောကများ
မရှိသည့်၊ သာယာအေး ငြိမ်းလှသော မိသားစုလေးအတွင်းမှ စံပယ်လှိုင်
မည်သော မိန်းကလေး၏ ရှေ့ခရီးသည် ...။

အခန်းသုံး

"မမစံပယ်လှိုင်က ကျောင်းမနေတော့ဘူးလားဟင်"

"မနေတော့ဘူး တိုး၊ လေးတန်းအောင်ပြီးတာနဲ့ ထွက်လိုက်ရတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အမေတို့ က မထားနိုင်လို့ ပေါ့"

"မထားနိုင်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဟင်"

"ဪ ... မောင်လေးရယ်၊ မထားနိုင်ဘူးဆိုတာက ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်တာကို ပြောတာပေါ့"

"ဟာ ... ကျောင်းတက်တာ ပိုက်ဆံမှ မပေးရတာ မမစံပယ်လှိုင်ရဲ့ ၊ တိုးတိုးက ကျူရှင်တွေ တက်နေရလို့ ပိုက်ဆံကုန်တာ"

"ကျောင်းလခမပေးရပေမယ့် မိဘဆရာအသင်းကြေးတို့ ၊ ကျောင်းဝင်ကြေးတို့ ပေးရတယ် မဟုတ်လား၊ စာအုပ်ဖိုးကလည်း ကုန်သေးတယ် ။ မမတို့ က ဆင်းရဲတယ်လေ တိုးရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီခြံ အလုပ်ကို မမပါ ဝင်ကူပေးနေရတော့ ကျောင်းလည်း မတက်အားတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါနဲ့ မောင်လေးက ဘယ်နှစ်တန်းလဲဟင်"

"ရှစ်တန်း အောင်ပြီဗျ"

"ကျောင်းဖွင့်ရင် ကိုးတန်းတက်ရတော့မှာ ပေါ့နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုးတန်းတည်းက အပြတ် ကျုံးရမယ် မမစံပယ်လှိုင်ရ
၊ ဒါမှ တိုး အမ်(မ်)စီ ဝင်မှာ "

"ဘာဝင်မှာ "

"ဆရာဝင်လိုင်းရမှာ ကို ပြောတာ"

"ဪ ... တိုးက ဆရာဝန်ကြီး လုပ်မလို့ လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒေါက်တာ တိုးလွင်ဦး ဖြစ်ချင်တယ်"

"ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ မောင်လေးတို့ က သူဌေးပဲ"

"ငွေပေးပြီး သင်နိုင်တာတော့ ဟုတ်တယ်၊ တိုးကလည်း ကြိုးစားရ
ဦးမှာ မမစံပယ်လှိုင်ရ"

"အေးပေါ့"

"မမ ဘာစားတာလဲ ဟင်"

"စလူမုန့်"

"ပြစမ်း"

စံပယ်လှိုင်လက်တွင်းမှ ညိုဝါရင့်ရောင် ရှည်မျောမျော မုန့်လေးများ
ကို ကြည့်ပြီး ...

"တိုး မစားဖူးဘူး၊ ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး"

"ကောက်ညင်းနဲ့ ဆန်ကြမ်းကိုကြိတ်ပြီး စလူဖက်နဲ့ ထုပ်ပြီး လုပ်
ထားတဲ့ မုန့်၊ ထန်းလျက်ရည် လည်း ပါတယ်၊ စားကြည့်ပါလား"

တိုးက လှမ်းယူတော့ အုန်းသီးများများ ပါသွားအောင် လူးကပ်ပေး
လိုက်မိသည် ။

"ကောင်းတယ်နော် ... မမ"

"တိုးတို့ က မြန်မာမုန့်တွေ မစားကြဘူးထင်တယ်"

"အင်း ... မနက်ဆို ပေါင်မုန့်ကင်နဲ့ ကြက်ဥပဲ စားရတယ်၊ မစားချင်လည်း စားရတယ်"

"ဒါဆို မမခြံဘက်ကူးခဲ့လေ၊ မမဈေးက မုန့်တွေဝယ်လာခဲ့မယ်"

"အင်း ... ဝယ်ခဲ့၊ တိုး လာ လာပြီးစားမယ်၊ မာမီ မသိစေနဲ့ နော်"

"စိတ်ချ"

ဒီသို့ဖြင့် တိုးနှင့် စံပယ်လှိုင်တို့ ၏ လျှို့ဝှက်မှုကြီးက နေ့စဉ် နေ့စဉ် အောင်မြင်နေတော့သည်။ ။ မုန့်ဗိုင်းတောင့်၊ ပဲမုန့်၊ ဘီးမုန့်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း ပြန်ပေါင်း၊ သာကူမုန့်ဖက်ထုပ်၊ ကောက်လှိုင်းတီ၊ ထန်းသီးမုန့်မှ အစ နောက်ဆုံး ဈေးပေါပေါ ခေါက်ဆွဲသုပ်များ အထိ တိုးက နှစ်ခြိုက်စွာ သူမာမီ မသိ အောင် လာ၍ ခိုးစားနေကြ ...။

"မမစံပယ်လှိုင်တို့ ခြံလေးက ပျော်စရာလေးနော်"

"အိုး ... တိုး စကားကပြောင်းပြန်၊ လိုလေသေးမရှိတဲ့ တိုးတို့ ရဲ့ တိုက်ကြီးကမှ ပျော်စရာ ကြီးပါကွာ၊ ဒီမှာ က ဘာမှ မှ မရှိတာ"

တိုးတို့ တိုက်ကြီးပေါ်တွင် ဇိမ်ခံပစ္စည်းမျိုးစုံ ရှိနေကြောင်း စံပယ်လှိုင် သိခွင့်ရပြီးသား။

တိပ်ရီကော်ဒါနှင့်၊ စန္ဒရားနှင့်၊ ရေခဲသေတ္တာနှင့်၊ ရုပ်ရှင်ပြစက်ပင် ရှိသည် ဟု တိုးတို့ အိမ်မှ ထမင်းချက် ကြီးကြီးစုက ပြောပြဖူးသည်။ ။ စံပယ်လှိုင်တော့ တိုးတို့ တိုက်ကြီးပေါ်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မျှ မရောက်ဘူးခဲ့

"တိုးတို့ ဆီမှာ အစုံရှိပေမယ့် ဒီခြံလေးကြည့်ရတာ ပျော်စရာ၊ ဟိုလေ ... အေးချမ်းသာယာ တယ်လို့ ပြောရမယ်ထင်ပါရဲ့ မမစံပယ်လှိုင်ရယ်။ ကြည့်ပါဦး၊ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရှင်းလို့ ၊ စံပယ်ဖူးလေးတွေက ဖွေးပြီး နှင်းဆီးဖူးလေးတွေကျတော့ ပန်းနုရောင်၊ ပြီးတော့ တစ်ခြံလုံးက အရွက်တွေ ပိုစိမ်းပြီး ပိုလန်းနေသလိုပဲနော်၊ ကြည့်ရတာကိုက ရင်အေးစရာ"

တိုးလွင်ဦး ဆိုသော ကလေးငယ်သည် ပြည့်စုံမှုဖြင့် ပိတ်ကျပ်ခြင်းထက်၊ လွတ်လပ် အေးငြိမ်းခြင်းကို ပိုမို စုံမက်နှစ်သက်ခြင်းရှိပါကြောင်း ထိုအချိန်က တိုးရော သူမမစံပယ်လှိုင်ပါ သရုပ်မခွဲတတ်ခဲ့ကြ ...။

"မမစံပယ်လှိုင်က သိပ်အလုပ်လုပ်တာပဲနော်"

ခြံထဲမှာ ရှိသော သစ်ပင်ကြီးများမှာ မှီတွယ်နိုင်ခြင်း၊ ကင်းလေပြီဖြစ်သော ဇရာရွက်ကြွေများ ကို တစ်ရွက်ချင်း လိုက်ကောက်ပြီး မီးရှို့ရန် စုပုံနေသော စံပယ်လှိုင်ကိုကြည့်ပြီး တိုးက ပြောသည်။ ။

"အလုပ်လုပ်လို့ ပိန်ညောင်လေး မဖြစ်တာပေါ့ တိုးရ"

"ဒါ တိုးကို ပြောတာဗျ၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ မမစံပယ်လှိုင်ရဲ့ လက်နဲ့ တိုးရဲ့ လက်နဲ့ ယှဉ်ကြည့် စမ်း၊ အဟား တစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိတယ်နော် ..."

စံပယ်လှိုင်၏ လက်ကိုဆွဲယူပြီး လက်ဖျံချင်း ယှဉ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သူပြောသလိုပင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး လက်ကလေးက စံပယ်လှိုင်၏ လက်နှင့် တစ်ဝက်စီလောက် ကွာခြားနေ၏။

စံပယ်လှိုင်က အသားညှိပြီး စိုနေသည် ။ အပျိုစင်လေးမို့ နေရာတိုင်း တင်းပြည့် ပြေပြစ်နေ လေသည်။ ။

စံပယ်လှိုင်၏ မျက်နှာက အပြစ်ပြစ်ရာမရှိအောင် လှသော်လည်း အသားညိုသဖြင့် အလှက မပေါ်လွင်လှ ...

"မောင်လေး ..."

"ဗျာ"

"အဖေတို့ အသိ သူဌေးသားတစ်ယောက်က တစ်ခါက ပြောဖူးတယ်၊ သူယောက်ျားပီသတာ ရေကူးလို့ တဲ့ ။ ဟုတ်မယ်ထင်တယ် တိုးရဲ့ ၊ သူ့အရပ်က အရှည်ကြီး၊ ဗလကလည်း ကောင်းတယ်"

"ဟုတ်လား၊ တိုး ရေကူးသင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်၊ မမစံပယ်လှိုင်ရော ရေကူး တတ်လား ဟင်"

"ကူးတတ်တာပေါ့၊ အမေတို့ ရွာပြန်တုန်းက ချောင်းထဲမှာ သင်လာခဲ့တာ၊ တိုး ရေကူးသင် လို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မမစံပယ်လှိုင်ရ"

"တိုးတို့ အိမ်က ဘယ်စိတ်ချမလဲ၊ ကျောင်းသွားတာတောင် လွယ်အိတ်လွယ်ပြီး လိုက်စောင့် သူက တစ်ယောက်၊ ကားမောင်းသူက တစ်ယောက်"

"အခု ကျောင်းပိတ်ထားတုန်းဆို ရေကူးကန်မှာ သင်ရင် ရမယ်"

"ရေကူးကန်ဆိုတာ ရေကူးသင်လို့ ရတယ်လား။ ရေကူးကန်ဆိုတာ ကြားသာကြားဖူးတာ၊ မမ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး"

"သင်လို့ ရတယ်၊ မမပြောတဲ့ ဒီခြံပိုင်ရှင်လည်း ရေကူးကန်မှာ ကူးမှာ ပေါ့၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ချောင်းမှ မရှိတာ"

"အေးနော်"

"ဒီခြံပိုင်ရှင်က မာမိတို့ နဲ့ အမျိုးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် တိုးတို့ လည်း ဟိုဘက်ခြံ ဝယ်ဖြစ် တာတဲ့ "

"တိုးတို့ က အစက ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်"

"မြို့ထဲမှာ ၊ ပန်းဆိုးတန်းမှာ ။ အခုမှ ချမ်းသာလာလို့ ဒီကိုပြောင်းလာတာ မမစံပယ်လှိုင်ရ ..."

တိုးတို့ အခုမှ ချမ်းသာလာသည် ဆိုသော်လည်း ဘာကြောင့် ချမ်းသာသည် ၊ ဘာစီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ကြသည် ဆိုသည် များကို မမေးမိလိုက်၊ မေးစရာအကြောင်းဟူ၍ လည်း မထင် ခဲ့မိ။

ဪ ... ဒီတုန်းကလည်း စံပယ်လှိုင်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီး၊ ရှစ်တန်းကျောင်းသားလေး တိုးက ဆယ့်လေးနှစ်သားလေး အရွယ်ပဲကိုး။ ဘဝနှင့်ယှဉ်သော အတွေးအသိများ ကင်းမဲ့ခဲ့သဖြင့် လည်း ဆက်ဆံခင်မင်မှုမှာ ပေါ့ပါး လွတ်လပ်ခဲ့လေသည် ။

ကာလသည် တိုးနှင့် စံပယ်လှိုင်တို့ ၏ ရင်းနှီးမှုများကို ပိုမို၍ ခိုင်မြဲစေခဲ့ပါပြီ။

ကျောင်းများ ဖွင့်ပြီး တိုး ကိုးတန်းတက်ရသော အချိန်ကာလများ ရောက်လာတော့ တိုးနှင့် စံပယ်လှိုင်တို့ ၏ ခင်မင်မှုမှ သည် ရင်းနှီးမှုသို့ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး ဘယ်သောအခါမျှ မမေ့ပျောက်နိုင် အောင် ခိုင်ခံ့မြဲမြံသော သံယောဇဉ်များ လည်း နှစ်ဦးလုံး၏ ရင်မှာ ဖြစ်တည်ခဲ့ကြပါပြီ ...

။

အခန်းလေး

"ဟယ် ... စံပယ်လှိုင် ဟိုဘက်ခြံကို ကြည့်လိုက်စမ်း"

"ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ"

ဂျာမနီနိုင်ငံမှ အရှေ့ဘာလင်နဲ့ အနောက်ဘာလင်တို့ ပိုင်းခြားကာရံ လိုက်စဉ်က မိသားစုများ ၊ ချစ်သူများ ခံစားကြရမည့် ခံစားမှုမျိုးထက် လျော့နည်းမည်မထင်၊ စံပယ်လှိုင်၏ ရင်မှာ တစ်ခုခု ဆုံးရှုံးသွားသလို ခံစားလိုက်ရပါ၏။

ယခင်က သံဆူးကြိုးအဆွေးများ ကာရံထားပြီး ဟိုဘက်ခြံနှင့် ဒီဘက်ခြံသို့ ငုံ့၍ ဝင်လို့ ရသော နေရာတွင် ...

အုတ်များ တစ်ချပ်စီ၊ တစ်ချပ်စီ၊ တစ်ထပ်စီဆင့်၍ ခြံစည်းရိုး ခတ်လိုက်လေပြီ၊ ဘယ်လိုမှ ကူး၍ မရနိုင်သော ခိုင်မာ မြင့်မားသည့် အုတ်တံတိုင်းကြီးက တိုးနှင့် စံပယ်လှိုင်တို့ ကို ပိုင်းခြားဆီး ကာခဲ့လေပြီ။

"တိုး ကူးလာလို့ မရတော့ဘူးပေါ့နော် အမေ"

စားပွဲပိုင်းပေါ် ဝါးအုပ်ဆောင်းအောက်မှ အုန်းသီးနိုင်နိုင်နှင့် ထန်းသီးမုန့်ပန်းကန်ရှိရာကို ကြည့်ပြီး စံပယ်လှိုင် ဝမ်းနည်းလာမိသည် ။

မောင်လေး တိုး သိပ်ကြိုက်သဖြင့် မနက်က ဈေးမှ ဝယ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

"ညည်းနယ်အေ ခြံတံတိုင်းခတ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ သူလာချင်ရင် အိမ်ရှေ့ပေါက်က လှည့် လာလိမ့်မယ်ပေါ့၊ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း လာပါ ပြီတော်"

အတွေးလွန်မိသော အဖြစ်ကြောင့် ရှက်စနိုးလေးပြီးကာ တိုးကိုပြေး ကြိုမိသည်။ ။

"မမစံပယ်လှိုင်းကဗျာ တိုးကို စံပယ်ပန်းလည်း ဒီမနက်ပေးမသွား ဘူး"

"အပွင့်ကြီးတွေ ခူးထားတာ တိုးရဲ့ ၊ မနက်က မမ ဈေးသွားတော့ တိုးတို့ အိမ်က ဘယ်သူမှ မထကြသေးဘူး။ ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ်သက်စုကြီးများ ထွက်လာမလားလို့ မမ အကြာကြီး စောင့် ကြည့်နေ သေးတာ၊ မတွေ့လို့ မပေးခဲ့ရတာ၊ တိုးအခန်းကလည်း ပိတ်ထားတယ်"

"တိုး ကိုးနာရီကျော်မှ အိပ်ရာက ထတယ်"

"အိပ်ပုပ်ကြီးလေး"

တိုးက ပြီးနေသည်။ ။ စံပယ်လှိုင်းက သောက်ရေအိုးဖုံးပေါ်မှာ ရေစပ် စပ်နှင့် တင်ထားခဲ့သော စံပယ်ခက်များကို စုစည်းယူလာခဲ့သည်။ ။ အဖူး လေးတွေရော၊ အပွင့်များ ပါ စုစည်းနေသည့် စံပယ်ရိုး ညှာကို စိမ်းလတ် သော အရွက်များ ပါ ပါလာသည်။ ။

ဤစံပယ်ခက် တစ်စုတစ်စည်းစာကို တိုးက မနက်တိုင်းယူသွားပြီး သူ့အခန်းမှာ ငွေပန်းအိုး ဖြင့် စိုက်ထိုးထားလေ့ရှိကြောင်း ပြောပြ၏။ စံပယ်လှိုင်းကလည်း လှပေ၊ အပွင့်ကြီးပေဆိုသော စံပယ် ခိုင်များကို တိုးအတွက် ဖယ်ချန်ထားရသည် က နေ့စဉ် ဝတ္တရားတစ်ခုပါ။

"စားလေ ... ကလေး၊ မင်းနယ်ကွယ် ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ကြံကြံ

ဖန်ဖန် ပန်းကြိုက်ရ တယ်လို့ "

"တခြားပန်း မကြိုက်ပါဘူး ကြီးကြီးရ၊ မမစံပယ်လှိုင် ပေးတဲ့ စံပယ် ပန်းတွေကိုသာ တိုးက ကြိုက်တာပါ"

"ကောင်းပါလေတော်၊ မင်းအစ်မကလည်း မင်းအတွက်ဆို အမြတ် တနီးပါ။ ကဲ ... စားလေ ထန်းသီးမုန့်၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်၊ အကြီးတို့ အိမ်ကတော့ ကော်ဖီမရှိဘူးကွဲ့။"

"ကော်ဖီလည်း မသောက်ချင်ပါဘူး ကြီးကြီးရဲ့ ၊ ဪ ... ရော့ မမစံ ပယ်လှိုင်ဖို့ ချောကလက်"

"ဟင် ... ဒီတစ်ခါ ချောကလက်အပြားကြီးကလည်း အေးစက်လို့ ပါ လား"

"ရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်လာလို့ ပါ မမစံပယ်လှိုင်ရဲ့ ၊ စားလေ"

သူယူလာသောမုန့်ကို စားမှ တိုးက ကြိုက်သည် ။ ချောကလက် တော့ အမေက မကြိုက်၊ ထုံးစံ အတိုင်း သူမကြိုက်သည့်အစာမို့ အမေ က ရင်ကျပ်မည်ဟု အကြောင်းပြ၏။

"ကောင်းတယ်နော်၊ အေးနေတော့ ပိုပြီး စားလို့ ကောင်းတယ်"

"နောက်တစ်ခါ ယူလာခဲ့ဦးမယ်"

"နေပါစေ မောင်လေးရယ်၊ အိမ်က ဆူနေပါဦးမယ်"

"ဒါ တိုးအတွက် ဒယ်ဒီက ဝယ်လာတာ၊ မဆူပါဘူး"

"နေပါစေကွာ၊ မမတို့ က ဆင်းရဲသားပဲ၊ ဒါတွေကိုလည်း မစားတတ် ပါဘူး"

"မမစံပယ်လှိုင်၊ မမစံပယ်လှိုင်တို့ က ဘာလို့ ဆင်းရဲပြီး တိုးတို့ က

ဘာလို့ ချမ်းသာတာလဲ ဟင်"

"ဟောတော့၊ မေးပုံကလည်း ၊ ဘယ်လို ဖြေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး"

"တိုး ပြန်တော့မယ်"

"ဟင်"

"ကျူရှင်ဆရာ လာခါနီးပြီး မမစံပယ်လှိုင်ရဲ့ "

"မမစံပယ်လှိုင်လည်း ကြီးကြီးအရွယ်ကျမှ ရောဂါဖြစ်နော်"

"ဟင် ... ဘာပြောတာလဲ တိုးရဲ့ "

"အဲဒီအရွယ်ကျတော့ တိုးက ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေပြီလေ မမစံပယ်လှိုင်ရဲ့ "

"အေး အေး အောင့်ထားမယ်၊ အမေ့အရွယ်ကျမှ ရောဂါတွေ စုဖြစ်မယ်၊ အဲဒီကျတော့ တကယ် ကုပေးနော်"

"စိတ်ချ၊ မမစံပယ်လှိုင် ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်အောင် တိုးက ကုပေးမှာ ပါ"

ပြောပုံလေးက ချစ်စရာကောင်းလွန်းသဖြင့် သူ့ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကို င် ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသည် ။

"ကဲ ရော့ ... စံပယ်ခက်တွေ၊ ပြန်တော့လေ မောင်လေး၊ ဆရာလာတော့မယ်ဆို"

"ဟုတ်ကဲ့၊ တိုးပြန်တော့မယ်နော် မမစံပယ်လှိုင်"

တိုးက စကားဆုံးသည် နှင့် ခြံကျယ်ကြီးထိပ်သို့အရောက် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား၍ ထွက်သွား လေပြီ။

"မမစံပယ်လှိုင်တဲ့ ..."

ဘယ်သောအခါမှ မမတစ်လုံးတည်းမခေါ်၊ သူ့ခေါ်ပုံလေးကိုလည်း စံပယ်လှိုင်က ကျေနပ် နှစ်သက်နေမိသည်။ ။

ဤကလေးလေးကို စံပယ်လှိုင်မှာ စံပယ်ပွင့်လေးများကဲ့သို့ပင် ဖြူဖွေးရှင်းသန့်သော မေတ္တာ စစ်ဖြင့် ချစ်ခင်သံယောဇဉ်တွယ်မိခဲ့ပါပြီတည်း ...။
